

หมาไล่เนื้อ

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม(วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม เราเป็นพระ เราบวชมามีเป้าหมาย วันนี้วันสำคัญ พรุ่งนี้วัน
เข้าพรรษา วันเข้าพรรษาคือวันอธิษฐานพรรษา การอธิษฐานพรรษาเห็นใหม่ เราอยู่มา
กัน ๑ ปี ฟันไป ๑ ปี เวลาฤดูกาลผ่านไป นี่เข้าฤดูฝน เราจะอธิษฐานพรรษาวันพรุ่งนี้

คุณ คุณพระจักขุบาลอธิษฐานพรรษา ถือธุดงค์วัตร ถือนิสสัยสิก ไม่ยอมนอน ถึง
เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา ถ้าไม่นอนนี่ตาบอดนะ ตาบอดให้มันบอดไป นี่ด้วยความ
เข้มแข็งเห็นใหม่ ถึงเวลาตาจะบอดขึ้นมา เพราะการวิกฤตในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมา
ในการวิกฤตคือว่าปัญญามันหมุนของมันขึ้นไป แต่สภาพร่างกายมันวิกฤตมาก แต่เพราะ
ความเข้มแข็ง จิตใจมันจะผ่านพ้นไปได้ แต่ทางการแพทย์ ทางโลก ถ้าเราไม่พักผ่อนตา
บอดนะ หมอเขาเตือนขนาดนั้นนะ

แต่พระจักขุบาลก็ยังเข้มแข็ง ตาบอดให้มันบอดไป เวลาตาบอดขึ้นมา แต่ความ
คุณค่าของจิตที่มันส่องแพรว ถึงที่สุดแห่งทุกข์ ถ้าถึงที่สุดแห่งทุกข์นะ ตาบอดพร้อมกับ
จิตที่มันสว่างไสวขึ้นมา จิตที่มันพ้นจากกิเลสขึ้นมา

นี่เหมือนกัน ในวันเข้าพรรษานี้ เป็นคติให้พวกเราระลึกว่า พระจักขุบาลอธิษฐาน
พรรษา ถือนิสสัยสิก ถือนิสสัยวัตร เราก็เหมือนกัน ถ้าเรามีเป้าหมายขึ้นมา ถ้าบวชมา
เป็นประเพณี บวชมาเพื่อแทนคุณพ่อแม่ในอีกกรณีหนึ่ง บวชมาเป็นครั้งเป็นคราวก็อีก
กรณีหนึ่ง แต่บวชด้วยความมุ่งหมาย บวชด้วยเป้าหมาย บวชด้วยการที่จะพ้นจากทุกข์ ถ้า
พ้นจากทุกข์ เราจะต้องมีความเข้มแข็ง เราต้องมีสัจจะ พอมีสัจจะ มีการตั้งเป้า แล้วเราจะ
ทำสู่เป้าหมายนั้น

ถ้าทำคู่เป้านั้น เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาปัญญามันก้าวเดินออกไป ถ้ามีปัญญาก้าวเดินออกไป มันจะเห็นระหว่างจิตที่มันเปลี่ยนแปลงจากปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน ปุถุชนคนหนาด้วยกิเลส จะทำอะไรมีแต่ความขาดตกบกพร่อง แต่ถ้ามันมีความเข้มแข็ง มีสติ มีปัญญา มีการใคร่ครวญ มีการพิจารณา มีการกระทำ จากปุถุชนมันจะเป็นกัลยาณปุถุชน

กัลยาณปุถุชนหมายถึงว่าจิตนี้มันพัฒนาขึ้นไป ด้วยสติและปัญญารักษา ถ้าสติและปัญญารักษา มันจะรักษาให้จิตนี้เข้มแข็งขึ้นมา มันมีการเปลี่ยนแปลง ความเปลี่ยนแปลงนี้มันเป็นปัจจัยตั้ง มันเป็นความรู้จริงของจิตดวงนั้น ถ้าจิตดวงนั้นมีการเปลี่ยนแปลงอย่างนี้ จิตดวงนั้นจะมีการกระทำ มันเห็นการกระทำ ขณะที่ปัญญาก้าวเดินออกไป เวลาก้าวเดินออกไปมันเห็น พอเห็นผลขึ้นมา คนเรามันจะมีใจ มีหัวใจ มีกำลังใจ มีการกระทำ

มันเหมือนกับทางโลก อาชีพของทางโลกเขา คุณี นักกีฬาดี หมาไล่เนื้อ ขณะที่จิตใจ ร่างกายเข้มแข็ง ทักษะกำลังดี อายุกำลังใช้งานได้ มันจะแข่งขัน จะทำอะไรขึ้นมา จะประสบความสำเร็จ จะชนะคู่แข่งตลอดเวลา แต่เวลามันร่วงโรยไป พอเวลามันล่วงลงไป มันก็มีคลื่นลูกใหม่ขึ้นมาแทนคลื่นลูกเก่า

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อปัญญามันเกิดขึ้นมานี้ มันเห็นสภาวะของปัญญาที่มันไล่ต้อนกิเลส มันเห็นปัญญาที่ไล่ต้อนกิเลสในหัวใจของเรา เห็นโอกาสของเรา เห็นความดำรงชีวิตของมนุษย์ เห็นความที่มนุษย์เห็นโทษของมัน แล้วออกแสวงหาเป็นสมณะ เพื่อจะพ้นจากกิเลส นี่เห็นโอกาสของมนุษย์ ที่จากมนุษย์แล้วออกไปเป็นเพศนักบวชเพศสมณะ เราเห็นโอกาสในเพศสมณะ เห็นโอกาสของการนั่งสมาธิ เห็นโอกาสของการประพฤติปฏิบัติ

เวลาเราบวชขึ้นมา สังคมทางโลก คุณี เวลาบวชวัดต่างๆ ไป เขาก็อยู่เพื่อให้มันหมดเวลาไป หมาไล่เนื้อ แต่ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นหมาไล่เนื้อ ตัวเองเพลิดเพลินกับชีวิตของตัวเอง นักกีฬาขณะที่เขามีโอกาสของเขา เขาได้รับรางวัลของเขา เขาได้รับผลตอบแทนของเขา เขาใช้ชีวิตของเขาด้วยการปรนเปรอความสุข ความเสพสุขในชีวิตของเขา แล้วเวลา

หมดเวลาของเขา ที่เขาหมดเวลาในการที่เขาจะแข่งขัน หมดเวลาที่เขาจะได้
ผลตอบแทน เขาจะเป็นหมาแก่ๆ หมาที่ไม่มีใครต้องการ หมาที่สังคมปฏิเสธ

ชีวิตเราเป็นอย่างไร โอกาสของเรานี้ ใน ๑ พรรษา ๓ เดือนนี้ เราจะเป็หมาไล่เนื้อ หรือเราจะเห็นผลของมัน ถ้าเราเห็นผลของมัน เรามีความตั้งใจของมัน เรามีความตั้งใจขึ้นมา เราจะไม่เป็นหมาไล่เนื้อ ความที่เป็นหมาไล่เนื้อ เราก็เห็น สังคมนีเขาก็สั่งสอนกันมา เขาก็เตือนกันมา นี่ชีวิตของเรานั้นเป็นหมาไล่เนื้อ เวลามีโอกาสใช้ประโยชน์ เขาก็ใช้เรา เวลาเราหมดประโยชน์ไปแล้วเขาก็ทิ้งส่ง ชีวิตเรา ขณะที่เรามีกำลังอยู่ที่นี่ ขณะที่เรามีสติปัญญาอยู่ที่นี่ เราจะปล่อยให้เรานั้นเป็นหมาไล่เนื้อ หรือเราจะมีสติปัญญาเพื่อทำที่สุดแห่งทุกข์

วันจะเข้าพรรษาวันพรุ่งนี้ มันต้องตั้งสติขึ้นมา แล้วถามตัวเอง ถ้าการถามตัวเองมีประโยชน์คุณค่าที่สุด ถ้าเราถามตัวเองว่าเราจะเป็นอะไร เราจะเป็หมาไล่เนื้อ หรือเราจะทรงธรรม หรือเราจะมีสติปัญญา หรือเราจะต่อสู้กับกิเลสของเรา ถ้าเราต่อสู้กับกิเลสของเรา คุณติ นักกีฬา อะไรทุกอย่างก็แล้วแต่ เขาก็ต้องมีการฝึกฝนของเขา เขาต้องมีโค้ชของเขา เขาต้องมีผู้แนะนำของเขา ใ้วันนี้เราพร้อมไหม สถานที่เรามีไหม สถานที่เรากี่แสวงหาของเราแล้ว นี้แม้แต่เพศที่ได้มานี้เรากี่แสวงหาเห็นไหม

คุณติ มนุษย์เขาอยู่กับทางโลก เราเห็นภัยในวัฏสงสารใช่ไหม เราถึงหลีกเร้นมาเราเป็นนักรบเพื่อจะรบกับกิเลส ถ้ารบกับกิเลส เราบวชแล้วนี้ วันเข้าพรรษา ครูบาอาจารย์ท่านทำมาได้ นะ พระจักขุบาลเห็นไหม ตั้งสัจจะอธิษฐาน เรานี้อธิษฐาน รุคงค์ รุคงค์ของเราเนี่ยใครทำได้ก็อธิษฐาน รุคงค์ ถ้าเราทำของเราได้ อธิษฐาน รุคงค์นี้ มันก็มีขอบเขตไม่ให้ความคิดมันพุ่งซ่านไปตามแต่จินตนาการของมัน มันต้องการตามแรงปรารถนาของมัน เรามีขอบเขตเห็นไหม

คิดในคิด คีล ๒๒๗ รุคงค์วรร ๑๓ นี้ เป็นคิดในคิด นี้จะถือหรือไม่ถือไม่ปรับอาบัติ คีล ๒๒๗ จะถือหรือไม่ถือ ในเมื่อบวชเป็นพระแล้ว คีล ๒๒๗ ผิดคือผิด ผิดด้วยความไม่รู้ ผิดด้วยความลั้งเลตสงสัย ผิดด้วยความผิด ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ นี้อาบัติเป็นได้ ๓ อย่าง

แต่ถ้าโรคควัทรไม่เป็น ถ้าเราไม่ถือไม่เป็น ไม่ถือโรคควัทรไม่เป็นอาบัติ แต่ถ้าเราถือโรคควัทรขึ้นมาแล้ว นี่สัจจะ ตั้งสัจจะแล้วเสียดสัจจะเห็นใหม่ นี่หมาไล่เนื้อ เห็นตั้งใจว่าจะตะครุบให้ได้ แต่ทำตัวเองไม่ได้ เราจะไม่ทำชีวิตอย่างนั้น ถ้าเราไม่ทำชีวิตอย่างนั้น เราต้องตั้งสตินะ นี่มันต้องมีหนักมีเบา

ชีวิตของเรา เราบวชมาแล้ว เราตั้งใจของเรามาแล้ว มันจะระโหยโรยแรงนะ เวลาเดินจงกรมนี้มันอ่อนเพลีย มันธรรมดา คนที่ภาวนามาแล้วนี้ ผู้ที่ผ่านประสบการณ์มาแล้ว จะเป็นผู้มาสั่งสอนนักกิปานี้ เขาต้องรู้ของเขา รู้แล้วต้องใช้คนเป็นด้วย

นี่ก็เหมือนกัน เรามีสติปัญญาี่ เราจะใช้จิตของเรา เราจะทำของเรานี้ มันควรอย่างไร มันควรทำสงบสุขขนาดไหน มันจะควรใช้ปัญญาอย่างไร มันควรจะทำต่อสู มีสัจจะ มีความจริงกับตัวเองแค่ไหน ขณะที่เวลามันอ่อนแอเนี่ย จะถูกจากหมอนก็ถูกไม่ไหวนะ วันนี้ไม่กินข้าว... ไม่กินข้าวจะภาวนาหรือ... หึ.. จี้เกียด เห็นใหม่ เวลามันอ่อนแอเนี่ย จะยกหัวขึ้นจากหมอนมันยังยกไม่ไหวเลย ถ้ามันอ่อนแอ

แต่ถ้ามันเข้มแข็งนะ มันจะอดอาหาร ๑๐ วัน ๒๐ วัน จะอดอย่างไร อดอาหารทำไม อดอาหารเพื่อจะสู้กับกิเลสไง กิเลสมันบอกมึงจะตายนะ คนเรากิดมาต้องมีอาหาร ไอ้เห็นอาหารเป็นโทษนี่ ไอ้พวกนี้พวกที่ไม่มีปัญญา พวกนี้ไม่รู้จักอะไรเป็นคุณเป็นโทษ นี่เวลาโลกเขามองกันอย่างนั้นนะ

แต่ถ้ามันมีความเข้มแข็งใจใหม่ อ้าว เราเป็นคนปัญญาน้อย ปัญญาน้อยกับอะไร ปัญญาน้อยกับกิเลสไง กิเลสมันต้องการแสวงหา กิเลสมันต้องการอิมหันตสาราญ กิเลสมันต้องการความสะดวกสบาย กิเลสมันต้องการทุกๆ อย่างเลย แล้วเรารู้กับกิเลสเราไม่ได้ เมื่อเรารู้กับกิเลสเราไม่ได้ เราจะอดนอนผ่อนอาหารสู้กับมันไง

ในเมื่อเราปัญญามันด้อย เรามันด้อยค่า ชีวิตเรามันไม่มีค่า กิเลสมันจี้หัวอยู่เนี่ย เราอดอาหารก็อดอาหารไป กิเลสมันไม่ได้ตั้งใจ มันไม่ได้อะไรสมความปรารถนามัน มันก็ดิ้นรนไง พอมันดิ้นรน มันก็มีทางออก ไอ้พวกนี้พวกโง่ พวกนี้เห็นอาหารเป็นโทษ นี่เวลากิเลสมันพุดขึ้นมาอย่างนี้ เราก็เชื่อมัน ฮือ! จริงอะ คนเกิดมาก็ต้องมีอาหาร ไซ้! คนเกิดมาก็ต้องมีอาหาร คนเรามันทุกข์มันยากทางโลกนะ เขาทุกข์ยากจนไม่มีอะไรจะกิน

แต่ของเรานี้ละ ถ้าเข้าขึ้นมาสะพายบาตรออกไป เลี้ยงชีพด้วยปลีแข้ง อย่างน้อย มันก็มีอาหารตกบาตรอยู่แล้ว มันรับประกันเลยว่าชีวิตของเรา มีผู้ส่งเสริมอยู่แล้ว มันไม่ใช่ว่ามันต้องปากกัดตีนถีบว่าจะต้องแสวงหาสิ่งนั้นมา มันเพียงแต่บิณฑบาตมา ได้ อาหารตกบาตรมานี้ มันประกันอยู่แล้วว่ามันได้

ถ้ามันได้นี้ อดอาหารไม่ใช่ไม่เห็นเป็นโทษ อดอาหารเพราะว่ามันโง่ มันโง่ เพราะว่าจะกินอิมม่อนอุ่น แล้วมันจะเอาหัวฝังอยู่ที่หมอนนั้นไง แต่ถ้าเราจะอดอาหาร เพื่อจะต่อสู้กับกิเลสใจ มึงอยากได้ อยากกินมาเพื่อจะนอนจมอยู่กับกิเลสใจใหม่ แต่ถ้ามันผ่อนขึ้นมา มันอดอาหาร ผ่อนอาหารมา เพื่อจะให้จิตใจนี้มันไม่มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ ทับจิต เวลาคนวิตกกังวล เวลาเกิดมีความทุกข์นี้ขันธ ๕ คืดๆๆๆ ความเครียดนี้มันทับจิต

ธาตุ ๔ กินบำรุงบำเรอมันไป มันมีแต่แข็งแรง ธาตุ ๔ มีกำลัง ร่างกายมีกำลัง ธาตุ ๔ และขันธ ๕ ทับจิต ถ้าธาตุ ๔ และขันธ ๕ ทับจิต มันทับ มันกดดวงไว้ นั่งก็สัปหงก โกงวง หัวนี้ตั้งไม่ได้เลย หัวนี้จะพับอยู่อย่างเดียวเลยละ แต่อดอาหารมาเพื่อให้ธาตุ ๔ มันอ่อนลงใจ เราไม่ได้อดอาหารมาจากตัวเอง

ทางโลกเขา ที่เขาทุกข์เขายจน เขาไม่มีจะกิน เพราะอะไร เพราะมันเป็นเรื่องเวร เรื่องกรรมของเขา ใสนี้ของเรามันมีพร้อมนะ นี่บิณฑบาตออกไป สะพายบาตรออกไป มันก็ได้ จะทำอะไรมันก็ได้ แต่ไม่ไป ไม่ใช่เห็นโทษ เราไม่ใช่เห็นโทษมัน เราเป็นคนปัญญาอ่อน เราเป็นหมาไล่เนื้อ ไม่สู้ สู้กิเลสไม่ทันใจใหม่ เราเอาปัญญาอะไรสู้มัน ไม่ได้ก็กำปั้นทุบดินนี้แหละ มึงอยากกิน... กูไม่ให้กิน.. มึงอยากได้... กูไม่เอา.. นี่ไง แต่พอมันไม่เอา มันเห็นคุณประโยชน์ คุณประโยชน์ที่ไหน คุณประโยชน์ที่มันชนะตนเอง ใจ ถ้าใครเขาบอกว่าใสนี้มันไม่ดี ใสนี้ไม่สมควรจะทำนี้ มัน ฮือ! เขาว่า.. เขาว่า..

แต่ถ้าเราเห็นโทษเอง เห็นโทษตอนไหน ถ้าจิตเวลาอดนอนผ่อนอาหาร แล้วนั่งสมาธิไป พอจิตมันนั่งสมาธินี้ มันเห็นผลตอบแทนขึ้นมา พอเห็นผลตอบแทนขึ้นมา ผลตอบแทนจากการกินอิมม่อนอุ่น มันมีความสุขอย่างหนึ่ง เพราะมันได้สนองกิเลส ผลของการประพฤติปฏิบัติ ผลของการต่อสู้ด้วยสติปัญญา แล้วถ้าจิตมันลงขึ้นมา จิตมันได้รับรสใจ นี่สัมมาอาชีวะ สัมมาอาชีวะทางร่างกาย สัมมาอาชีวะทางจิตใจ

สัมมาอาชีวะนี้ มันเคยคิด เคยหมักหมม เคยอยู่กับความเศร้าหมอง เคยอยู่กับ
 อารมณ์ปกติ อารมณ์เดิมๆ เสียหายสัญญาอารมณ์ของตัวเอง นี่สภาพมันอย่างนั้น มันคุ้นชิน
 กับอารมณ์ความรู้สึก แต่พอจิตมันนอนผ่อนอาหาร แล้วใช้สติปัญญาไล่จิตเข้าไป พอ
 จิตมันสงบเข้ามา สงบจากสัญญาอารมณ์ มันปล่อยสัญญาอารมณ์มาเป็นข้อเท็จจริงของ
 จิตที่มันสงบ

ไม่ใช่ว่าว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ นั่นสัญญาอารมณ์นะ เพราะใครเป็นคนพูดว่าว่าง นี่
 ความว่างเราคิดขึ้นมา เราจับต้องขึ้นมาด้วยสัญญา แต่พอมันทิ้งสัญญา แต่พอมันทิ้ง
 สัญญาอารมณ์ต่างๆ แล้วมันหัดตัวมันเข้ามา ด้วยสติ ด้วยคำบริกรรม ด้วยต่างๆ เห็นไหม
 สิ่งสัมผัสอย่างนี้มันมาเทียบเคียง

จะบอกว่าเวลากินอิมนอนอุ่น มันก็มีความสุขอย่างหนึ่ง อคนนอนผ่อนอาหาร ทุกข์
 มาก เคนจกรม นั่งสมาธิภาวนา คอพับคออ่อน มีแต่ความสุขมาก แต่เวลาจิตมันลงอะ
 เวลาผลที่มันตอบแทนมาละ ผลที่ตอบแทนจากการประพฤติปฏิบัติมันมีความสุขมาก
 มันมีความสุขกลับ มันมีความสุขมหัศจรรย์ขึ้นมา นี่ไง ถ้าเป็นทางโลกเขาบอก เห็นภัย เห็น
 โทษ เห็นโทษของการปฏิบัติ เห็นโทษของการอดนอนผ่อนอาหาร เป็นโทษไปหมดเลย
 พวกนี้คนโง่ พวกนี้ไม่รู้จักอะไรเป็นคุณ อะไรเป็นโทษ ทำไมบวชมาแล้วพระพุทธเจ้า
 สอนให้ฉลาด ทำไมพวกนี้มันโง่

แต่เวลาประพฤติปฏิบัติเข้าไป ใคร โง่ เพราะจิตมันสัมผัสแล้วใคร โง่ เพราะจิตมัน
 สัมผัสขึ้นมา จิตมันเป็นของมันขึ้นมาเห็นไหม จิตมันเป็นขึ้นมา เราจะรู้ละ ใครถ้าจิต
 สงบจะเข้าใจว่า ความสงบโดยแท้จริงมันเป็นอย่างไร แต่ความสงบอยู่กับสัญญาอารมณ์
 มันเป็นอย่างใด สัญญาอารมณ์ว่าว่าง ความสงบโดยสัญญา ความสงบโดยจินตนาการ
 ความสงบโดยการนึกคิด กับความสงบโดยเนื้อแท้ พอความเนื้อแท้อย่างนี้ขึ้นมา ผู้ที่
 ประพฤติปฏิบัติมันรู้มันสัมผัสของมันเอง

ความสัมผัส สิ่งที่อยู่ สิ่งที่จิตมันเป็นนะ จากหมาไล่เนื้อนี้ เพราะอะไร หมาไล่เนื้อ
 เพราะไม่มีสติปัญญา ไม่มีควมระลึกของตัวเองว่าตัวเองมีสถานะอะไร หมาไล่เนื้อหา
 ผลประโยชน์ให้กับกิเลสมัน แต่พอมันได้สัมผัสขึ้นมา มันไม่ใช่หมาไล่เนื้อ มันเป็น
 อาชีพ

อาชีพของนักกีฬา อาชีพอะไร ถ้าเขาทำอาชีพของเขา มันเป็นอาชีพของเขา แล้วเขารู้จักเก็บหอมรอมริบ เขารู้จักสงวนรักษา เขารู้ต่อไปว่าอาชีพของเขา เขาจะเก็บทุนรอนของเขา ไว้ดำรงชีวิตของเขาตลอดไป จิตในการประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเนี่ย เวลามันปฏิบัติมันได้ผลของมันขึ้นมาเนี่ย มันเห็นคุณนะ มันเห็นคุณของสติ มันเห็นคุณของความเพียร มันเห็นคุณของสถานที่ มันเห็นคุณสัปปายะ ๔

หมู่คณะเป็นสัปปายะ สถานที่เป็นสัปปายะ อาหารการกิน บิณฑบาตมากินจนท้องแตก กับที่อดอาหารนี่เป็นสัปปายะ กินเพื่ออยู่ ความรู้สึก อาหารที่เป็นสัปปายะ นี่กิน อิ่มนอนอุ่น นั่นก็สัปปายะ สัปปายะกินอร่อย ไม่ใช่!

สัปปายะคือดำรงชีวิต ดำรงชีวิตเพื่อเอาผลประโยชน์อันนี้ ถ้ามันดำรงชีวิต ครูบาอาจารย์เป็นสัปปายะ สัปปายะ ๔ มันจะเห็นคุณหมดเลยนะ เพราะอะไร เพราะเราปฏิบัติขึ้นมา เพราะเราได้มาจากที่นั่น

ครูบาอาจารย์ท่านได้มาจากที่ไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ที่โคนต้นโพธิ์ ครูบาอาจารย์เราได้ที่ไหนเนี่ย มันฝังใจนะ มันฝังว่าเราได้จากที่ไหน เราได้หมายถึงว่า อารมณ์ ความรู้สึกมันเกิดตรงนั้น แล้วอารมณ์ความรู้สึกมันเป็นอย่างนั้น มันเปลี่ยนขนาดนั้น มันเปลี่ยนขณะจิตที่เป็นปุถุชนเป็นกัลยาณปุถุชน

กัลยาณปุถุชนเพราะอะไร เพราะรูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร รูป รส กลิ่น เสียง เห็นไหม คูไฟฟ้าสิ กดสวิทช์มันก็ติด ไฟฟ้านี้กดสวิทช์มันก็สว่าง นี่ความคิดมันเกิดจากจิต พอความคิดมันเกิดจากจิต นี่สวิทช์มันเปิดอยู่ตลอดเวลา นี่เวลาเราใช้ปัญญาไล่เข้าไป หรือใช้คำบริกรรมเข้าไปเนี่ย มันมีสวิทช์ของมัน มันปิดสวิทช์ไฟก็ดับ สติมันทันจิตมันก็ไม่คิด นี่ไง บ่วงของมาร รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร

ความคิดโดยอายตนะ ตา หู จมูก ลิ้น กาย รูป รส กลิ่น เสียง มันสัมผัสกัน มันล่อไปหมด แต่เวลาสติมันทัน สวิทช์ สวิทช์ นี่ รูป รส กลิ่น เสียง เป็นบ่วงของมาร เป็นพวงดอกไม้แห่งมาร เสียงมากกระทบ มันก็มีสติทัน รูปกระทบ มันทันหมดละ พอมันทันหมด มันก็คุมจิตได้ง่ายเห็นไหม ปุถุชน กัลยาณปุถุชน กัลยาณปุถุชนแล้ว จิตสงบแล้ว

นิพพาน โอ... มีความสุขมาก พุทธศาสนาสอนถึงความว่าง ว่างหมดเลย เพราะรูป รส กลิ่น เสียง เป็นปวงของมาร ว่างให้หมดแล้ว

นี่ปุถุชน กัลยาณปุถุชน มันก็คือปุถุชน แต่ถ้าจิตสงบแล้วยกขึ้นสติปัญญา ๔ พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม นั่นนะโศคาปัตติมรรค บุคคล ๘ จำพวก เราเกิดมาเป็นมนุษย์ สามัญสำนึกคือมนุษย์นะ สามัญสำนึกของมนุษย์ มนุษย์ก็คือมนุษย์ ปุถุชน กัลยาณปุถุชน แล้วยกขึ้นโศคาปัตติมรรค นั่นนะมีโอกาส โอกาสที่อะไร นี่สังฆคุณ เราสวดเป็นสังฆคุณ ตอนนี่เราบวชเป็นพระนะ เราเป็นสมมุติสงฆ์ ถ้าเราเป็นอริยสงฆ์ขึ้นมา สงฆ์นี้สังฆคุณมันเกิดตรงนี้ นี่บุคคล ๘ จำพวก ถ้ามันขึ้นโศคาปัตติมรรค ขณะที่ขึ้นโศคาปัตติมรรค มันจะเจริญแล้วเสื่อมได้ เจริญแล้วเสื่อมได้ เพราะเป็นโศคาปัตติมรรค

แต่ถ้าพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม ด้วยสัมมาสมาธิ ด้วยจิตที่ตั้งมั่น มันเกิดมีการแยกแยะ มีการกระทำของมันขึ้นมา จิตมันจะปล่อย มันจะวางขึ้นมา ที่ว่าเป็นไตรลักษณ์ๆ นั่นละ ไตรลักษณ์มันเป็นอย่างไร อะไรมันเป็นไตรลักษณ์ แล้วใครเห็นไตรลักษณ์ ไตรลักษณ์ในหนังสือไซ้ใหม่ หรือไตรลักษณ์จากครูบาอาจารย์ ไตรลักษณ์สักไว้หน้าผากเลยนะ ไตรลักษณ์ มันเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วดับไป มันเป็นวิชาการ มันเป็นทฤษฎีของครูบาอาจารย์ มันเป็นธรรมะของพระพุทธเจ้า

นี่เวลาสังฆกรรมนี้ สติปัญญา ๔ มรรค ๘ ต่างๆ มันเป็นธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบัญญัติไว้ แล้วเราศึกษามา เหมือนกับเราศึกษาทางวิชาการมา แต่เรายังทำขึ้นมาเป็นเนื้อแท้ของเราขึ้นมาไม่ได้ ปรียติ ปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติขึ้นมามันจะแก้ไข มันจะเปลี่ยนแปลงของมัน มันจะกระทำของมัน มันจะปล่อยวาง ถ้าจิตมันเป็นตามความเป็นจริงไป

คูลี จากหมาไล่เนื้อนะ หมาไล่เนื้อมันใช้ชีวิตไปวันๆ หนึ่งนะ เรานี่พรรษาแก่เข้ามาเรื่อยๆ มีพรรษาเข้าไปเรื่อยๆ มันชราภาพเรื่อยๆ ฟันมันเริ่มจะคลอนแล้ว เดี่ยวมันจะฟันหัก เดี่ยวเขี้ยวเล็บมันจะบิ่นไป นี่ก็เหมือนกัน วันเวลามันกินกลืนเราไปตลอดนะ เวลาถ้ามันมีสติ มีปัญญาขึ้นมา นี่ เราต้องกระทำ ชีวิตเรานี้มันก็หมาไล่เนื้อ วันคืนล่วงไปๆ แก่เต่าไปโดยธรรมชาติ ในโลกมันก็เป็นไปโดยหมาไล่เนื้อ

กาลเวลามันก็ลื่นกินทุกอย่าง คน ความมืดและสว่างมันก็ลื่นกินสัตว์โลกไปทั้งหมด นี่มันไล่มา ชีวิตมันไล่เรามา เรามีสติปัญญาไหม ถ้ามีสติปัญญา มันระลึกรู้ เตือนสติเรานี้แหละ มันเป็นประโยชน์กับเรา เราเตือนเรา เป็นประโยชน์กับเรา ฟันเราจะบิ่นไปเรื่อยๆ มันจะกัดกร่อนไปเรื่อย มันจะกัดกร่อนชีวิตเราไปนี่ มันไล่หลังเรามาแล้ว ถ้าเราไม่มีสติ ไม่มีปัญญา

มันจะเข้าพรรษาพรุ่งนี้ไง ถ้ามันจะเข้าพรรษาเห็นไหม โลกเขาตื่นกัน ตื่นในการประพฤติปฏิบัติ เขาจะตื่นขนาดไหนเป็นเรื่องของโลก แต่เราเป็นนักรบ เราเป็นผู้ปฏิบัติ เราต้องมีหลักมีเกณฑ์ของเรา เราจะเอาหลักเกณฑ์ของเรา ในเมื่ออยู่กับโลก โลกนะ เหมือนกายกับใจ ในเมื่อมีหัวใจ มีความรู้สึก มีร่างกาย โลกก็เหมือนร่างกาย มันมีเรื่องของมนุษย์ มนุษย์มันเอาสังคมของมนุษย์นะ

แต่พระเหมือนกับวิญญาณ จิตวิญญาณของสังคม ถ้าจิตวิญญาณของสังคม จิตวิญญาณเป็นสิ่งรับรู้ สังคมจะเป็นแบบไหน เพราะจิตวิญญาณนั้นเป็นคนคิด เป็นคนทำ นี่สังคมของเรา ถ้าเราเป็นจิตวิญญาณ เราเป็นผู้ที่มีความรับรู้ รู้สึกอย่างนี้ เราจะต้องตั้งตัวเราให้ได้ อยู่กับโลกก็โลก อยู่กับโลกฝนตกแดดออก ฤดูกาลมันก็เปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างนี้ เราก็ต้องร้อนหนาวไปกับเขา เรารับรู้ได้ ความร้อนความหนาวไปกับโลก

แต่หัวใจของเรานี้ เราต้องรักษาดูแล ถ้ารักษาดูแล พอมีการทำขึ้นมา มันจะหุดตัวเข้ามา พอมันออกวิปัสสนาของมัน มันพิจารณาขนาดไหนมันปล่อย ปล่อยขนาดไหน นี่โศคาปัตติมรรค ถ้าโศคาปัตติมรรค เจริญแล้วเสื่อม เสื่อมแล้วเจริญ มีการกระทำ สิ่งที่มีการกระทำตรงนี้มันจะเป็นสิ่งที่ลำบากที่สุด เพราะอะไร

คูลี นักกีฬาที่จะเข้าไปสู่วางการกีฬา นั่น เขาคัดเลือกแล้วคัดเลือกอีก เขาทดสอบฝีเท้าแล้ว ทดสอบฝีเท้าอีก เขาไม่รับอะ เพราะเขาไม่ไว้ใจว่าจะสร้างประโยชน์ให้เขาได้หรือไม่ได้ นี่ก็เหมือนกัน จิตของเรานี้ มันจะเปลี่ยนแปลงเข้าไปสู่สังฆคุณ บุคคล ๘ จำพวก โศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล สกิทากามิมรรค สกิทากามิผล อนาคามิมรรค อนาคามิผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล บุคคล ๘ จำพวกคือสภาวะจิตที่มันจะเปลี่ยนแปลงเข้าสู่กระแสนิพพาน กระแสแห่งพุทธศาสนา จิตนี้มันจะเปลี่ยนแปลงไป

สิ่งที่ต้องต่อสู้ ต้องพลิกแพลง ตรงนี้ต้องต่อสู้เหมือนนักกีฬาที่เขาไปทดสอบฝีเท้า ว่าเขาจะรับเราเป็นนักกีฬาไหม ถ้าจะเซ็นสัญญาขึ้นมาเนี่ย เราจะได้โอกาส นี่ถึงทดสอบฝีเท้า

นี่พิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม พิจารณาแล้วพิจารณาเล่า มันจะปล่อยวางขนาดไหน การปล่อยวาง เราก็รู้ของเราเนาะ การทดสอบฝีเท้าเนี่ย เราจะบอกว่าเราเก่ง ทุกอย่างเราพร้อมเลย เขาไม่รับเราเพราะเขาอิจฉาเรา เขารังเกียจเรา เขาไม่ต้องการเรา นี่เราคิดไปหมดเลย

แต่ในทางธรรม ไม่มีใครอิจฉา กิเลสมันอิจฉา กิเลสมันไม่ให้เป็นไป ให้อะไรก็โดนกิเลสครอบงำอยู่ เราก็อ่า แหม! ทำไมปฏิบัติมาขนาดนี้ ปฏิบัติแล้วคอตกระ คอพับ คออ่อน จะคอพับคออ่อน มันก็เป็นจริต มันก็เป็นนิสัย อานาจาสนาของคนที่มันแตกต่างกันหลากหลาย ใครจะมีสุขมีทุกข์ ใครจะปฏิบัติได้ง่ายง่าย ใครจะมีโอกาสขนาดไหน มันก็เป็นสิ่งที่เขาทำมา

ดูสิ ดูพืชแต่ละชนิดเห็นไหม มันจะงอกงามมาจากเมล็ดพันธุ์ของมัน จิตของเราเกิดมาเป็นมนุษย์ ทุกอย่างก็มาเกิดจากฐิติจิต ทุกอย่างปฏิสนธิจิต จิตเกิดมาเป็นเรา เราเกิดมาแล้ว มันก็เกิดมาจากรากเหง้า เกิดมาจากเมล็ดพันธุ์ของเรา ถ้าเกิดมาจากเมล็ดพันธุ์ของเรา มันจะเป็นพืชชนิดไหน จะมีคุณค่าในทางตลาดแค่ไหน มันก็ชีวิตของเรา ถ้าชีวิตของเราเราก็แก้ไขของเรา ใครจะอิจฉาละ

ในทางตลาดเห็นไหม พืชพันธุ์อะไรที่มันมีคุณค่า มีราคา เขาว่าสิ่งนั้นดี สิ่งใดที่ไม่มีคุณค่าทางตลาด เขาว่าสิ่งนั้นไม่ดี สิ่งนั้นมีราคาต่ำ นั่นมันเรื่องของตลาด เรื่องของโลกนะ

แต่นี่มันเรื่องของจิต ในการปฏิบัติเขาจะบอกว่า เขาอิจฉาเรา... เขาอิจฉาเรา... ไม่มี! ไม่มี! ธรรมะคือธรรมะ ลัทธิธรรมเสมอกภาค มันเป็นการกระทำของเราเท่านั้น มันเป็นเรื่องหัวใจ มันเป็นเรื่องระหว่างเรากับกิเลส ระหว่างที่จะเป็นธรรมคือเราทำสมาธิได้ไหม เรามีสติไหม เรามีสติ มีสมาธิ มีปัญญา มันของเรา แล้วกิเลสของเรา เราก็ต้องต่อสู้กับกิเลสของเรา เราจะเทียบเคียงกับคนอื่น

คูติ เวลาฟังธรรม คูในพระไตรปิฎก เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแก่ พระสารีบุตร แก่พระโมคคัลลานะ แก่คนละอย่างทั้งนั้นเลย พระโมคคัลลานะง่วงเหงา หาวนอน เป็นพระโสดาบันยังนั่งสัปหงกเลย นี่พระพุทธเจ้ามาโดยฤทธิ์เห็นใหม่ “ตริก ในธรรมสื... เอน้ำลูบหน้า... คูดา...” นี่พระโมคคัลลานะพยายามต่อสู้กับกิเลสของตัวเอง

แล้วพระสารีบุตรล่ะ พุคขนาดไหนก็ไม่เชื่อ พุคขนาดไหนพระสารีบุตรมีปัญหา มากกว่า แต่พุดกับคนอื่นฟังนะ พุดกับหลานเห็นใหม่ “เธอไม่พอใจสิ่งใดๆ เธอไม่พอใจ อารมณ์สิ่งต่างๆ เธอต้องไม่พอใจอารมณ์ของเธอด้วย” อารมณ์ที่ความคิดนี้ไง พืชพันธุ์ ในหัวใจของเธอนั่นล่ะ พืชพันธุ์เห็นใหม่ เราไม่พอใจอะไร เรื่องสิ่งใดถ้ามันไม่พอใจเรา เราก็อ้างมันไม่ดี ถ้าว่าไม่ดีอารมณ์ที่คิดก็ไม่ได้ด้วย อารมณ์ที่คิดขึ้นมาว่าเราไม่ดี เอ็งก็คิด เอ็งไม่ดีด้วย พระสารีบุตรถวายเป็นพระอรหันต์เลย

สอนแต่ละบุคคลมันเป็นพัน มันเป็นจรตนิสัย จิตใจที่มา ฉะนั้นย้อนกลับมาที่เรา ถ้าย้อนกลับมาที่เรา ในการปฏิบัติของเราที่ระหว่างเรากับกิเลส ระหว่างใจของเรากับ กิเลสมันจะสู้กัน มันจะต่อสู้กัน นี่มันจะเป็นราวนั้น เหมือนตกลานะ ตกลานี่ดูปลา มันจะกินเหยื่อเราไหม ทำไมมันกินเบ็ดคนอื่น กินแล้วกินอีก คนนั้นได้ปลาเยอะเลย ทำไมเราปลา มันไม่ได้กินเหยื่อเลย

นี่ก็เหมือนกัน เวลาพิจารณาไป ทำไมมันไม่เป็นอย่างที่เราตั้งใจเลย ทำไมปลา มันไปกินเบ็ดคนอื่นนะ ทำไมเบ็ดเราปลาไม่กินเลย มันอยู่ที่ความชำนาญของเขา อยู่ที่ วาสนาของเขา อยู่ที่การกระทำของเขา ใ้เราก็ทำของเรา

ฉะนั้นเวลาที่ว่าฟังธรรมๆ นี่น้อมเข้ามาสู่ตัว โอปนยิโก เรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมา ดูธรรม เวลาฟังธรรมแล้วมันสะท้อนใจ มันขนพองสยองเกล้า ขนลุกขนพองนี่ เอ้! คน ฟังคนอื่นจะเหมือนเราไหม ร้องเรียกสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม คูติ มันสะท้อนหัวใจ คูติ ขนลุกหมดเลย คูติ มันสะท้อนขนาดนี้ นี่เรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม

แต่ถ้ามันด้าน โอ.. ไม่ได้ว่ากู ว่าคนอื่นนะ โอ้ย.. อาจารย์ว่าคนโน้นนะ ใ้เรามัน วิเศษ ใ้เราเป็นคนดี ไม่ใช่เรียกเรื่องสัตว์ต้องมาดูธรรม มันผลัดธรรมะออกไปเลยนะ สิ่ง ที่จะป็นสัจจะ สิ่งที่จะป็นความจริงนี่ พอเข้ามาใกล้เรา เราโคดหนีเลยนะ แล้วกันไม่ใ้ เข้า ไม่ได้ว่ากู ว่านุ่น แต่ถ้ามันน้อมมา น้อมเรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม ถ้ามัน

สะท้อนหัวใจนะ มันจะขนพอง มันจะเกิดสะท้อนหัวใจ หัวใจมันจะมีการเปลี่ยนแปลง มีความคิด นี้ไง จิตวิญญาณของสังคม

สังคมคือร่างกาย สังคมคือโลก จิตวิญญาณมันได้เปลี่ยนแปลง ได้มีการกระทำ วิปัสสนาก็เหมือนกัน มีปัญญาขึ้นมาใคร่ครวญ กาย เวทนา จิต ธรรม พิจารณากายก็ได้ เวทนาก็ได้ จิตก็ได้ ธรรมก็ได้ มันจะปล่อยวางขนาดไหน เราต้องมีความขยันหมั่นเพียร ซ้ำแล้วซ้ำเล่า สิ่งต่างๆ ที่ทำมาแล้วนี้ เอามาใคร่ครวญแล้วใคร่ครวญอีก

หน้าที่ของสังขาร สังขารเหมือนตาชั่ง ตาชั่งถ้าเราวางน้ำหนักขึ้นไปขนาดไหนนี้ ตาชั่งมันก็ให้ค่าออกมาตามน้ำหนักนั้น นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราปฏิบัติเข้าไป ขนาดไหนนี้ ความรู้ความเห็นของเรา มันเหมือนน้ำหนักเห็นใหม่ ถ้ามันกิลส กิลสคือต่อต้าน ตาชั่งมันมีสปริงของมัน มันมีแรงโน้มถ่วงของมัน ว่าน้ำหนักมีแค่ไหนใช้ใหม่

นี่ก็เหมือนกัน สังขารถ้าเราใส่เข้าไป ใส่เข้าไป ใส่เข้าไป น้ำหนักที่มันมากกว่า รสของธรรมชาติซึ่งรสทั้งปวง รสของการกระทำ รสของการที่มันปล่อยวางขนาดไหน พอปล่อยวาง โอ้โห! มันว่าง อู๊ย! มันสุขนะ นี่คือโสคาบัน นี่คือสัทธาคามิ ให้ค่าไปแล้ว ว่านี่คือนิพพานเขียวละ นี่เราให้ค่า

ตาชั่งใส่ไป ๑ จีค มันบอก ๒ กิโล มันจะกดไปโน่นนะ มันให้ค่ามากเกินไปเห็นใหม่ ๑ จีคก็คือ ๑ จีคอะ... ๑ จีคเป็น ๒ กิโล ได้อย่างไรละ.. ๒ กิโลก็ถูกให้ค่าเองอะ.. นี่ก็เหมือนกัน มันไม่เข้าใจ ๑ จีค ใส่ไปก็ ๒ จีคอะ.. ใส่ไปอีกทีก็ ๓ จีคอะ.. ใส่ไปอีกทีก็ ๔ ๕ ๖ ๗... เดียวมันก็ครบกิโล หน้าที่ของเราไม่ใช่เราจะเอาตาชั่งได้แค่ไหน หน้าที่ของเราไม่ใช่ปฏิบัติแล้วมันจะปล่อยวาง มันจะเป็นโสคาบัน สัทธาคามิ เราไม่มีหน้าที่

หน้าที่ของเรามีสติปัญญา หน้าที่ของเรามีการกระทำ โอปนยิโก เรียกเรื่องสัตว์ทั้งหลายมาดูธรรม มันปล่อยอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ มันเป็นอย่างนี้ มันกระทำอย่างนี้ มันความสุขอย่างนี้ แต่ไม่มีหน้าที่ ให้คะแนนไม่ได้ นี่พอมันให้คะแนนไปเห็นใหม่ นักกีฬาอาชีพ ที่เราจะไปเซ็นสัญญา เขาจะรับเราหรือไม่รับเรา ถ้าเขาเห็นว่ามีความประโยชน์ในทีมของเขา เขาก็จะรับเราเข้าไปเป็นนักกีฬาในทีมของเขา

ในการประพฤติปฏิบัติ ในเมื่อเราพิจารณาของเราเล็กน้อยแค่นั้น สัจธรรม เราพูดบ่อยมาก ว่าหน่วยกิตส่งไม่ครบ หรือคะแนนไม่ถึง มันสอบผ่านไม่ได้หรอก การวิปัสสนา การกระทำของเราเนี่ย เราจะพูดอย่างไรมันเป็นคำพูดนะ คำพูดคือคำพูด ผลของวิญญูะ คุณจิตติ ปฏิสนธิจิต ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม

คุณสิ พระอริยบุคคล เป็นโสดาบันยังไปเกิดเป็นเทวดา สกิทาคามีไปเกิดเป็นเทวดา เวลาพระอนาคามีไปเกิดบนพรหม นี่พระอรหันต์นี่ จิตมันมีไปเกิดอย่างไร นี่มันเป็นคำเป็นผลของวิญญูะ มันเป็นผลของจิต มันเหมือนกับค่าน้ำหนักนี้ มันไม่มีใครที่จะไปให้ค่า เปลี่ยนค่าน้ำหนัก มันผลตามน้ำหนัก ผลของกรรมนั้นนะ นั่นผลของกรรมนะ

แต่นี้ผลของอริยสัง ผลของการปฏิบัติ ผลที่มันเกิดขึ้นมาในหัวใจ ผลที่ว่ามันเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี สิ่งนี้เป็นอกุปปธรรม อกุปปธรรมเพราะมันไม่มีผลตามวิญญูะนั้น วิญญูะ ผลของวิญญูะ คือจิตนี้ไม่มีเวณวรรค มันต้องหมุนไปตามนี้ตามแต่เวรแต่กรรม แต่เป็นโสดาบันอีก ๗ ชาติเท่านั้นแล้ว เป็นสกิทาคามี ๓ ชาติ เป็นอนาคามีไม่มาเกิดในกามภพ ถึงที่สุดแล้วมันมีของมัน แต่ไม่มีผลตามวิญญูะ เป็นวิวิญญูะ มันพ้นออกจากวิญญูะไป นี่ความเป็นไปของมัน

นี่พูดถึงความเป็นไปของวิญญูะ คือความเป็นไปของบุญของกุศล แต่ความเป็นไปของภาคปฏิบัติเรานี้ พระเรานี้ พระไม่ทรงศีลทรงธรรม ใครจะทรง พระไม่ทรงมรรค ทรงผล ใครจะทรง สิ่งที่ทรงขึ้นมามันเป็นวิวิญญูะ มันมีค่าเหนือกว่าวิญญูะ มันไม่หมุนไปตามวิญญูะ เพราะค่าน้ำหนักแตกต่างกัน ค่าของโลกเห็นใหม่ ค่าของน้ำหนัก ค่าของการซึ้งดวงวัด กับค่าของคุณธรรม อกุปปธรรม กุปปธรรม

อกุปปธรรม กุปปธรรม สัพเพ ธัมมา อนัตตา สภาวะที่เป็นอนัตตา สภาวะที่เป็นสมมุติ สมมุติบัญญัติเห็นใหม่ สิ่งสมมุติบัญญัติ นี่กุปปธรรม อกุปปธรรม นี่พ้นจากสมมุติบัญญัติทั้งหมด อกุปปธรรม โสดาบันก็พ้นจากวิญญูะไปตามขั้นของโสดาบัน นี่สกิทาคามีก็พ้นไปจากสกิทาคามี อนาคามี พระอรหันต์พ้นของมันเป็นขั้นเป็นตอนของมันขึ้นไป

การพ้นเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป มันพ้นจากการกระทำ พ้นจากสังขาร พ้นจากโอปนยิโก พ้นจากการกระทำ ไม่ใช่พ้นจากการให้คะแนน ไม่ใช่พ้นจากการศึกษา ไม่ใช่

พ้นจากการกระทำ ไม่ใช่พ้นจากสิ่งที่ให้ค่ากัน ฉะนั้นสิ่งนี้มันเป็นสิทธิพิเศษ มันเป็นสิทธิของเรา เรื่องความรู้สึกนึกใจใครจะมาบังคับ ใครจะเอาปืนมาจ่อหัว

แต่ถ้าใจมันลงเห็นไหม เราลงครูบาอาจารย์ของเราเอง ด้วยหัวใจ ด้วยความเชื่อมั่น ด้วยความซาบซึ้ง ด้วยความพอใจ ด้วยอารมณ์เคารพ ความเคารพมันเหมือนสิ่งนั้นมันกดกิเลสเราไว้นะ ถ้ามันไม่เคารพ มันก็จะย้อนศร มันก็จะแทงข้างหลัง มันก็จะตีเสมอ เห็นไหม เห็นกิเลสไหม แต่ไม่มีใครเห็นมันอะ ถ้ามันไม่ลง มันก็เทียบค่า ยืนอยู่วัดรอยเท้า แต่ถ้ามันลงนะ...

ครูบาอาจารย์ท่านพูดบ่อย เวลาพูดถึงใจใหม่ เพราะอะไร กงกรรมกงเกวียน เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ถึงหลวงปู่มี้นนะ ท่านบอกไม่ใช่วัดรอยเท้านะ นี่มันละอายใจใจ มันจะพูดคำที่เหมือนกัน คำที่มีคุณค่าเหมือนกัน เพราะหลวงปู่มี้นท่านสอนมา แล้วก็ฟังท่านมา แล้วปฏิบัติมาได้ตั้งนั้น แล้วจะสอนลูกศิษย์ต่อไปนี่ จะพูดอย่างนั้นก็หาว่าวัดรอยเท้า ใจด้วยความละอายว่าวัดรอยเท้า มันก็ออกตัว

อันนี้ไม่ใช่วัดรอยเท้านะ อันนี้เป็นธรรมาวุฒิ อันนี้เป็นอาวุธที่เราเคยใช้ฆ่ากิเลสมา อาวุธนี้ลองเอาไปใช้ดู ว่ามันฆ่ากิเลสได้ไหม เพราะคำนี้ครูบาอาจารย์ท่านได้พูดมา เราจะพูดซ้ำนี้มันก็ละอายใจ ถึงบอกไม่ใช่วัดรอยเท้านะ แต่ถ้ามันลงใจนี้ มันไม่มีการวัดรอยเท้า เพียงแต่ว่ามันเป็นอาวุธ มันเป็นคนสมบัติ มันเป็นคนงามความดี มันเป็นสิ่งที่ดีคนฟังแล้วเอาไปใช้มันจะได้ประโยชน์

ฉะนั้นสิ่งนี้มันถึงจากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง จึงส่งต่อกันไป แต่ถ้ามันไม่ลงนี้มันเป็นอย่างนั้นแหละ มันไม่ใช่วัดรอยเท้า มันยิ่งกว่าวัดรอยเท้า นั่นเป็นเรื่องของกิเลส แต่เรามาประพฤติปฏิบัติเพื่อจะชำระกิเลส เพื่อจะฆ่ากิเลสนะ เราจะฆ่ากิเลส เราต้องตั้งสติของเรา มีสติ มีปัญญา สิ่งนี้เป็นคตินิธรรม

หมาไล่เนื้อ ชีวิตเราก็หมาไล่เนื้อ ตั้งแต่เกิดมามันก็ตายไป วันเวลามันกินมาตลอด กิเลสมันก็หมาไล่เนื้อ การประพฤติปฏิบัติเราก็หมาไล่เนื้อ มันเป็นชั้นๆ เข้าไป แล้วเราจะเป็นหมาไล่เนื้อ หรือเราจะเป็นศากยบุตรพุทธชินโรต หรือเราจะเป็นหมาไล่เนื้อ เดือนสติตัว เดือนสติไว้ เดือนสติเพราะมันจะเป็นคุณงามความดีของเรา มันจะเป็นประโยชน์ของเราเพื่อชีวิตของเรา เอวัง